

Khi Thiên Thần Khóc

Contents

Khi Thiên Thần Khóc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7

Khi Thiên Thần Khóc

Giới thiệu

Thể loại: học đường, SE, truyện teen. Rating: 13+ Một câu chuyện buồn về tình bạn và tình yêu. Câu chuyện kể về mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-thien-than-khoc>

1. Chương 1

Nhật Linh nằm ườn trên giường chống cằm lướt facebook. Bên cạnh, chiếc quạt thổi lên những tiếng ù ù đều đều. Tầm cơn gió mát mẽ thổi đến làm bay mái tóc đen ngắn ngắn, bay lên vạt áo mỏng làm lộ ra tấm lưng trắng. Đôi mắt to liếc trên màn hình máy tính. Chợt, cô khựng lại, trên trang chủ chính, một dòng status khá dài được đăng tải từ nick “Vi Vi”:

“Tao không ngờ mày lại là loại người đó, thực ra cũng chẳng bằng một con chó dâu. Giả tạo, ngoài việc đó ra thì mày làm được gì? Bây giờ lại bày ra vẻ bệnh tật ốm yếu, mày mong muốn được chú ý đến thế à? Tao nói cho mày biết, rốt cuộc mày cũng chỉ là ghen tị với tao thôi.”

Bên dưới, rất nhiều các bình luận đồng tình được người người chêm vào. Nhật Linh cảm thấy trong lòng có một sự hụt hẫng. Tuy không đề tên, nhưng cô biết chắc người đăng status kia là nhằm nói cô. Nhật Linh khẽ cười, cô đáng để bị ghét đến vậy sao? Bất giác, trái tim lại nổi lên một cơn đau đến co rút. Không thở được, Nhật Linh có cảm giác như bị hút cạn không khí, tim thất lại đến mức không thể hô hấp nổi. Cô khó khăn quơ lấy lọ thuốc nhỏ trên bàn, dốc ra vài viên thuốc nhỏ tí nuốt vào miệng.

Khi nhịp thở đã bình ổn rồi, Nhật Linh thoát Facebook, thần người trên giường như suy nghĩ gì đó.

.....

Nhật Linh bước vào lớp, chán nản đặt cặp xuống ghế, cô ngồi xuống, quay xuống bàn dưới nở một nụ cười tươi:

- Chào buổi sáng, làm xong bài tập Hóa chưa?

Phương thấy Linh cười như thế thì cũng định đáp lại nhưng bắt gặp cái nhìn của Tường Vi, lại thu vào câu trả lời, đứng lên khỏi ghế đi lướt qua cô. Nhật Linh cũng không nói gì, thu lại nụ cười rồi quay lên, trong đáy mắt có vài phần thất vọng. Nhật Linh rút điện thoại trong túi ra, ngồi đọc truyện online, tự tìm thú vui cho mình, thi thoảng lại cười lên vài tiếng.

.....

Ở góc lớp, có một đám học sinh đang tụ tập nói chuyện gì đó.

- Vi à, làm thế có quá đáng lắm không? Nhìn nó tội quá. – Phương lên tiếng, ánh mắt đảo qua chỗ Nhật Linh rồi dừng lại trên người đối diện.

Tường Vi là lớp trưởng lớp 8A4, xinh đẹp, giỏi giang, hết lòng vì lớp. Cô tự tin. cao ngạo không khác gì một bông hoa hồng kiêu sa. Mái tóc dài uốn xoắn ống ở đuôi, bồng bênh tôn lên khuôn mặt xinh xắn như một công chúa. Tường Vi ngồi trên ghế, nhếch môi:

- Quá đáng? Với loại người như nó thì phải làm thế. Bọn mày không thấy nó quá coi thường chúng ta à? Giờ lại giả vờ bệnh tật để người ta thương xót? Nó thích gây sự chú ý thì tao chiều.

Vụ việc bắt đầu từ trước hôm hai sáu tháng ba, trường tổ chức thi văn nghệ giữa các khối. Lúc ấy, Tường Vi là lớp trưởng với mấy người khác phải đi thi học sinh giỏi Anh nên không thể tham gia hoạt động lớp, toàn tâm chú ý đến thành tích thi của mình. Nói chính xác thì cũng không hẳn là không chú ý, chỉ là không hoàn toàn tập trung hết sức cho buổi diễn văn nghệ. Thi xong rồi, Tường Vi liền lấy lý do không còn thời gian để tập nữa, tự động rút khỏi hoạt động lớp. Hai ngày trước hôm diễn, Tường Vi và Nhật Linh – lớp phó văn thể, với Tử Đằng tạo thành bộ ba thân nhau nhất lại cãi nhau, mà lại chính là cãi nhau lớn. Trong lúc không tự chủ, Nhật Linh hét lên:

- Đến thằng Khải và thằng Ninh còn có tinh thần tập thể hơn bọn mày. Thi xong rồi thì bọn mày giúp lớp một chút không được sao? Tao làm như thế là vì tao hay vì lớp?

- Thế à? Tao thấy lớp thì thế nào chẳng được, chỉ có mày là muốn nổi tiếng thôi, Linh ạ. Mày hỏi lớp xem có ai hào hứng tham gia việc này?

Tường Vi cười nhìn cả lớp. Là lớp trưởng, đương nhiên là người quyền lực nhất, là cánh tay đắc lực của giáo viên chủ nhiệm, ai mà muốn dây dưa vào? Nhưng, Lệ Quyên, cũng là một thành viên khá thân thiết với nhóm Tường Vi, đứng lên cuộc cãi nhau đang đến hồi đỉnh điểm:

- Thôi đi Vi, dù Linh có không đúng lắm khi nhất nhất muốn cả lớp phải tham gia như vậy nhưng dù sao cũng là vì lớp. Mày đừng làm quá, mất đoàn kết nội bộ.

- Giờ mày đứng về phía nó hả Quyên? Nó coi thường mình thế cơ mà, còn nói bọn mình không bằng thằng Khải với thằng Ninh. Mày chịu nổi hả Quyên? – Tường Vi chống nạnh, liếc mắt nhìn Linh.

- Đừng có lôi con Quyên vào. Nó chẳng làm gì cả. – Linh gắt. – Tao cũng chẳng coi thường ai cả, đừng có suy bụng ta ra bụng người.

- Mày đừng dùng thành ngữ, tao sợ lắm. Tao ngu dốt, không hiểu nổi mấy câu nói cao siêu của mày đâu. – Tường Vi cười mỉa mai. – Tao cũng chẳng có khả năng làm bạn với người như mày. Thế nhé, chúng ta tuyệt giao?

Thế là, trước toàn thể cả lớp 8A4, Tường Vi chính thức tuyên bố cắt đứt tình bạn bè với Nhật Linh. Toàn bộ những đồ dùng kỷ niệm của cả hai, Tường Vi đều đem vứt hết. Cũng từ hôm đó, tình trạng giữa hai người ngày càng tệ. Với khả năng của Tường Vi, Nhật Linh như bị cả lớp cô lập, tuy có một số vẫn đứng ở giữa, không theo phe ai, như Lệ Quyên chẳng hạn.

Trở lại với lúc này, Tử Đằng ngồi cạnh Tường Vi, một tay cầm tai phone nghe nhạc, nói:

- Con đây nó chỉ giả vờ thôi. Tao đoán tin là nó lại bệnh tật gì?

Tử Đằng là một tomboy chính hiệu. Tóc ngắn nhuộm màu cà phê nhạt, tai đeo khuyên tai đá đen tuyền nổi bật trên vành tai trắng nõn. Xinh đẹp, cực kì xinh đẹp. Nếu như Tử Đằng không theo phong cách tomboy thì chắc chắn cô sẽ là một mỹ nhân.

Lệ Quyên ngồi đối diện, lông mày hơi nhăn lại. Đối với Quyên mà nói, cô vẫn không có một chút tán thành với việc này. Nhưng càng ra sức giảng hòa, Tường Vi lại càng dứt khoát. Có vẻ như sự tự tôn của Vi quá cao rồi. Trong lòng Quyên vẫn luôn nghĩ có khi nào mâu thuẫn của họ đã có từ lâu rồi, đến bây giờ mới bùng nổ? Mà nguyên nhân... lại chính là Tử Đằng?

2. Chương 2

Nhật Linh ngồi trên giường, tay lật giở từng trang ảnh của tập Album. Trong đó, chính là hình ảnh của cô cùng với Tử Đằng và Tường Vi. Ba người quen biết nhau từ khi học lớp bốn và chung lớp cho đến tận bây giờ. Dần dần cũng trở nên thân thiết với nhau từ lúc nào không hay. Gần bó rối thân thiết với nhau như chị em gái một nhà. Xung quanh cuộc sống và tình cảm luôn luôn ngập tràn tiếng cười và hạnh phúc.

Nhật Linh dừng lại tại tấm hình cuối cùng trong quyển Album. Trên đó là hình ảnh của cả ba khi mới bước chân vào mái trường cấp hai. Bỡ ngỡ, ngây ngô như những nụ hoa mới chớm nở, nhìn đời bằng con mắt trong suốt đầy vui tươi. Ở đó, có một Tường Vi với nụ cười đẹp rạng rỡ như ánh dương. Trong tiềm thức của Linh, nụ cười đó thật tuyệt vời, như có thể xóa sạch mọi âu lo buồn phiền. Khi ấy, cứ mỗi lần cô cảm thấy buồn, thì chắc chắn, bên cạnh cô sẽ là vòng tay ấm áp vỗ về thấu hiểu và cảm thông, sẵn sàng chia sẻ, là sự quan tâm từ tận đáy lòng của Tường Vi. Nhỏ sẽ ôm cô thật chặt, nhỏ sẽ nói: "Nào, không sao, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi mà." Còn hiện tại, nhỏ đối với cô không còn nụ cười tươi tắn ngày nào nữa, còn lại chỉ là cái nhếch mép mỉa mai đầy lạnh lẽo, sự tự tin cao ngạo mà xa lạ.

Nhật Linh nhớ... Tử Đằng cười tinh nghịch ngoắc tay cô rồi nói rằng họ sẽ mãi mãi thân thiết với nhau như vậy, không bao giờ tách rời. Cô nhớ, Tử Đằng rất thích ăn chua nhưng mỗi lần ăn là lại nhăn mặt lại, mỗi chu lên nhìn thật đáng yêu. Tử Đằng hôm nay, có cả tính cùng sắc sảo, có sành điệu cùng phong cách mới, mạnh mẽ đầy sức hút. Tử Đằng đối với Linh, chính là chán ghét.

Thế nhưng, buồn cười thay, thế gian phải chăng chẳng có gì là vĩnh viễn, cũng chẳng có thứ gì gọi là mãi mãi. Chỉ trong một khoảng khắc, tình thân, tình bạn, tình yêu, tất cả đều vụt mất như ngôi sao vừa lướt qua bầu trời rộng lớn, lóe lên rồi chợt biến tan trong chớp lát, không giữ lại chút gì.

Thời gian trôi đi như nắm cát chảy qua tay người, một năm, hai năm, ngày nọ, Nhật Linh chợt nhận ra, hình như cô đã thích người mang cái tên Tử Đằng mất rồi. Nhưng Linh biết, thứ tình cảm này là không thể duy trì. Cô càng cố kìm nén, nó càng sinh sôi nảy nở nhanh chóng như một hạt mầm lớn dần trong góc tối của trái tim. Càng ngày, cô càng muốn bên Tử Đằng nhiều hơn, càng muốn coi Tử Đằng như một người bạn trai chứ không phải là nhỏ bạn thân nhất.

Giấy vốn không thể bọc được lửa, tình cảm của Nhật Linh cũng bị Tường Vi dần dần phát hiện ra. Rồi, khi đã biết được mọi chuyện, thái độ của Tường Vi đối với Linh cũng thay đổi rõ ràng. Lạnh nhạt hơn, khó chịu hơn. Rõ ràng, Tường Vi không thích Linh thích Tử Đằng. Đến ngày hôm đó... mọi thứ được Tường Vi dùng một câu nói mà cắt đứt, tình cảm của cả ba rơi vào khoảng không vô tận, ngày một cách xa.

Ngày ngày, thấy Tử Đằng vai kề vai, cùng Tường Vi cười cười nói nói, Nhật Linh lại không chịu nổi. Cô không muốn, Nhật Linh không muốn nhìn thấy những điều đó. Nhưng đâu thể trốn tránh, thức tế vẫn lù lù trước mắt cô. Cô đã tự nói với mình biết bao lần phải phá bỏ thứ tình cảm với Tử Đằng nhưng quả thật, Nhật Linh không thể...

Một ngày nào đó, trong cơn giận, Nhật Linh đã không tự chủ được mà hét thẳng vào mặt Tường Vi: "Mày chính là con lớp trưởng vô trách nhiệm nhất, ích kỉ nhất tao từng gặp." Ngay lúc ấy, Tử Đằng đã xông đến, trước mặt mọi người mà cho cô một cái bạt tai. Tử Đằng kéo Tường Vi ra sau lưng, ra sức che chắn, bảo vệ, như thể Tường Vi thực sự là một thứ vô cùng mỏng manh. Đôi mắt Tử Đằng ánh lên tia giận dữ, chỉ hận không thể đem Nhật Linh đến mà xé làm trăm mảnh. Nhỏ quá lên:

- Cút!

Nhật Linh lúc đó chỉ biết ôm một bên má đỏ rát, trần trối nhìn người trước mắt, đôi môi run rẩy muốn nói gì nhưng không thể. Đau. Đau quá. Nhật Linh cảm tưởng trái tim như bị ai bóp nghẹt. Cố kìm nén cho tiếng khóc không bật ra, Nhật Linh quay lưng chạy vào phòng vệ sinh, lục tìm lọ thuốc nhỏ trong túi để điều chỉnh lại nhịp thở. Chính trong khoảng khắc cái tát kia giáng xuống, Nhật Linh đã nhận ra... chưa bao giờ trái tim Tử Đằng nghiêng một chút nào về phía cô.

Ngày lại ngày, mọi thứ vẫn cứ trong tình trạng căng thẳng mà đi qua đến khi có một sự việc xảy ra. Hôm đấy, giờ thể dục, Nhật Linh chợt lên cơn đau. Bệnh tim quái ác đeo bám cô suốt mấy năm lại bộc phát hơn bao giờ hết. Tỉnh lại trong phòng y tế, Nhật Linh yêu cầu được giữ kín bệnh tình, cô không muốn bất cứ ai biết cả. Sau hôm đó, những cơn đau ngày càng nhiều. Nhật Linh nghĩ, thời gian của cô chắc sắp hết rồi. Thế nhưng, những hành động đó trong mắt Tường Vi dường như chỉ là giả tạo mà thôi. Và thế là, ác cảm của Tường Vi đối với Nhật Linh lại càng tăng lên.

Thoát khỏi dòng suy nghĩ, Nhật Linh chợt thấy mặt mình đã ướt ướt lạnh lạnh. Lúc ấy, cô mới nhận ra mình đã khóc từ lúc nào. Từng giọt nước mắt trong suốt như pha lê rơi xuống tấm ảnh, ướt nhòe. Nhật Linh vội vàng lấy khăn giấy lau đi những vệt nước trên tấm ảnh. Giờ đây, tình bạn một thời chỉ còn là những tấm ảnh vô hồn chất chứa những kỉ niệm.

.....

Nhật Linh đi xuống tầng, bỗng muốn ra ngoài đi bộ một chút. Cô liền ra cổng, tùy tiện đi vào chân đôi dép, khóa cửa rồi đi bộ dọc theo con đường đá. Tối. Thành phố lấp lánh ánh đèn đường, xe cộ đi lại tấp nập. Gió nhẹ thổi làm tung bay mái tóc ngắn. Nhật Linh rảo bước trên đường, tay đút vào túi áo, tai đeo tai nghe để dòng nhạc nhẹ nhàng bay bổng trong trí óc.

Đáng ngạc nhiên, cái người cô không muốn gặp nhất lại xuất hiện. Tường Vi...

3. Chương 3

Tường Vi ngồi xổm dưới góc tường. Mái tóc xoăn dài xõa xuống. Hàng mi dài rủ xuống đôi mắt đẹp. Bộ đồng phục với váy ngắn cũng đủ để tôn lên vóc người thanh mảnh yêu kiều.

Nhật Linh nép sau tường, thầm nghĩ chắc do Vi mới đi học ở trường về. Là sao không thấy Tử Đằng nhỉ? Bình thường hai người họ dính nhau lắm mà. Nghĩ thế nhưng Nhật Linh cũng không lên tiếng hay ra mặt, cứ đứng đó nhìn.

Dưới chân Tường Vi là một hộp các- tông nhỏ, nhìn có vẻ như còn rất mới. Tường Vi bẻ lên từ hộp một con mèo nhỏ, chăm chú nhìn nó. Con mèo kêu lên vài tiếng yếu ớt, đôi mắt mở to nhìn nhỏ chăm chăm. Chân nó quờ quở vài cái. Vi không tránh, cô để con mèo ngả vào lòng mình, nghịch ngợm chơi đùa với nó, miệng cười tươi. Nụ cười ngày nào lại xuất hiện, đẹp đẽ, tươi tắn tựa ánh sáng trong đêm. Nhật Linh thần thờ, thần người như muốn ngừng thở.

Ừng...

Một tiếng động lớn vang rền trên nền trời tối đen. Gió bắt đầu thổi, mát lạnh, cuốn theo những chiếc lá khô trên cây cao. Tường Vi tay ôm con mèo nhỏ, ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm gì đó. Mái tóc xoăn dài khẽ bay. Đôi mắt đẹp khẽ nhú lại có chút không hài lòng.

Đúng như dự đoán của Nhật Linh, mấy phút sau, mưa ào ào trút xuống. Lúc đầu chỉ là vài giọt, sau đó là cả màn nước trắng xóa. Nước mưa đan xen nhau, dày đặc giăng kín không gian. Tiếng rào rào vang lên không ngớt. Nhật Linh cảm thấy may mắn vì đã mang theo ô, cô bật bung ô ra che cho mình nhưng vẫn không dời chỗ đứng, chăm chăm nhìn Tường Vi vẫn đang đứng dưới mưa, trong tay ôm con mèo, trong mắt là sự lưỡng lự.

Chơi với Vi mấy năm, Linh cũng biết nhà nhỏ có cậu em trai bị dị ứng với chó mèo. Có lần, nhỏ cứng đầu cứng cổ đem về nhà một em mèo tam thể rất xinh nhưng em trai nhỏ lại cứ hắt xì liên tục, tay chân mẩn

đổ hết cả. Lúc ấy, nhỏ mới nuôi tiếc mà đem con mèo cho hàng xóm nuôi. Mấy năm trước là thế, bây giờ cũng vậy. Linh chắc rằng Tường Vi đang khó xử lắm. Không thể để con mèo dưới mưa được, nó sẽ chết mất. Đang lúc định đi ra thì Tường Vi chợt bấm môi, tay ôm con mèo che đầu chạy vụt đi.

Nhật Linh ôm đầu cảm thán. Tường Vi lại thế rồi. Thế nhưng, không nghĩ nhiều, cô vội vàng chạy theo. Y như rằng, đến trước cửa nhà mình, Tường Vi dừng lại, chân dậm dậm chỗ cửa nhà. Mái tóc xoăn của nhỏ đã ướt nước mưa, áp vào khuôn mặt xinh xắn. Mưa lạnh lòng hắt lên người nhỏ thấm ướt cả cái áo đồng phục làm nó dính sát vào người. Vi lắc lắc cái đầu, tay ra sức che chỗ cho con mèo không bị ướt.

Nhật Linh đi nhanh đến trước mặt Tường Vi. Dù thế nào cũng không thể để nhỏ dầm mưa lâu hơn được nữa. Cô đưa cái ô ra phía Tường Vi, che cho cả hai người trước con mắt ngạc nhiên của nhỏ.

- Đưa con mèo đây. Không phải mẹ mày không cho nuôi sao? Để tao. Dù sao ở nhà tao cũng không ai ghét mèo. Mày vào nhà đi. Nhìn xem, ướt hết cả rồi. Mày...

- Im đi. Chuyện của tao không cần mày xen vào. – Lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, Tường Vi đánh mặt, giọng nói lộ ra toàn bộ sự chán ghét. Rồi, nhỏ nhếch môi cười nhạt. – Mày là đang thương hại tao à?

- Tao không có. Mày đừng nghĩ nhiều.

- Tao thích đó, rồi sao? Tốt nhất là mày biến khỏi tầm mắt của tao thì càng tốt.

Tường Vi ra khỏi chỗ ô che, quay người bước vào nhà, trong tay vẫn là con mèo nhỏ. Không ai biết, trong đáy mắt nhỏ có một chút dao động.

Nhật Linh cụp mắt, im lặng thở dài.

.....

Lớp 8A4 dạo gần đây vô cùng rộn ràng. Sắp đến sinh nhật Tử Đằng, mọi người trong lớp vui vẻ hào hứng bàn việc sinh nhật Tử Đằng sẽ tổ chức ở đâu, sẽ chơi thế nào cho thỏa thích. Nhân dân bàn tán rộn ràng là một chuyện, chủ nhân của bữa tiệc lại chính là bày ra vẻ mặt của cá chết trôi, hoàn toàn vô cảm, hoàn toàn không quan tâm, ngày ngày chỉ có việc bám sát Tường Vi, nghe nhạc và ngủ. Thỉnh thoảng hứng lên mới tham gia vào mấy vụ quậy phá của lớp. Mà điều đáng nói là vụ nào Tử Đằng có mặt là vụ ấy náo loạn gần như cả cộng đồng trường. Hay... thế đấy...

- Hey, ngủ đã chưa? – Tường Vi ngồi vắt chân trên bàn Tử Đằng, cười cười trêu ghẹo.

- Chưa, cưng cho anh ôm thì ngủ đã hơn. – Tử Đằng cười gian trêu lại.

- Ủ, vậy cứ ngủ bình thường thôi cũng được.

- Khỏi ra rồi chạy à?

Tử Đằng kéo Tường Vi lại vào ghế cạnh mình, ngăn không cho nhỏ chuồn mất. Tử Đằng chống cằm:

- Hôm qua về có dính mưa không?

- Có.

- Sao không về nhanh, lại la cà à?

- ... - Tường Vi im lặng. Một lúc sau, nhỏ nói – Hôm qua gặp Nhật Linh.

Tử Đằng nhướn mày, rõ ràng không hài lòng với câu trả lời. Nhỏ gật đầu ý đã biết rồi đưa ánh mắt thăm dò nhìn Tường Vi.

- Cãi nhau. Nhưng cũng chẳng quan trọng lắm. Nói cho mày biết thôi.

- Tránh xa con khùng ấy ra. Tao ghét nó. Mày cũng thế còn gì. Tốt nhất là đừng dây dưa nhiều.

- Ủ. Thế sinh nhật mày định làm gì?

- Còn sao nữa? Karaoke đi. Tao hát với mày. – Tử Đằng cười, tiện tay cầm một bên tay nghe nhẹ nhàng luồn vào tai Tường Vi.

4. Chương 4

.....

Nhật Linh đi vào nhà, cúi xuống cởi giày ra, chậm chạp đặt lên giá để dép trước cửa rồi đi vào nhà. Chân trần chạm lên sàn nhà lạnh lẽo. Cô ném cặp sách lên ghế, thả mình xuống sofa. Gác một tay lên trán, Nhật Linh ngửa đầu ra sau ghế tựa.

Hôm nay là sinh nhật Tử Đằng, không phải cô không biết, cũng không phải không để tâm, chỉ là cố lơ đi thôi. Chắc giờ này mọi người đang chơi vui vẻ lắm nhỉ? Nhật Linh biết Tử Đằng không thích cô, vậy nên chắc chắn sẽ không muốn cô đến sinh nhật cậu ấy. Cô cũng chẳng muốn làm trò cười. Rút từ trong túi ra một cái móc điện thoại, cô lắc lắc trước mặt mình. Thở dài. Cái này... chắc Tử Đằng cũng chẳng muốn nhận, bỏ đi. Chuyện tình cảm với Tử Đằng, Nhật Linh cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Nghĩ mãi, nghĩ hoài, cũng chẳng ra nổi đó là thích hay là chỉ là quá hơn một tình bạn? Nghĩ không ra, cô quyết định vứt cái chuyện đó ra sau, thanh thoi mà sống, cố không nghĩ đến Tử Đằng nữa. Dù sao thì thiếu một người cũng chẳng chết được. Cô cười nhạt.

- Linh ơi, làm gì thế? Bố mẹ về mà không biết.

Nhật Linh bỏ tay ra, thấy trước mặt mình là hai người mà cô nhớ suốt một tháng qua. Bố mẹ cô đi công tác cuối cùng cũng về, mà còn đứng ngay trước mặt cô kìa. Nhật Linh vui mừng muốn hét lên, ào vào lòng mẹ cô mà ôm chặt lấy.

- Bố mẹ về rồi.

- Ủ. – Mẹ cô xoa đầu cô.

Cất hành lý xong xuôi, mẹ cô lại hào hứng mà ra ý kiến:

- Chẳng mấy khi đông đủ, nhà mình đi chơi đi.

- Nhưng thằng Hoàng còn chưa về mà. – Bố cô đang uống nước xem ti vi nói. Hoàng là anh trai cô, đang học đại học năm bốn khoa kinh tế mong tiếp bước gia đình.

- Kệ nó, nó thì còn lâu mới về. Đi thôi.

Mẹ Nhật Linh tuy đã hơn bốn mươi tuổi nhưng tâm hồn vẫn còn trẻ con lắm. Bà luôn muốn gần gia đình, muốn đi chơi cùng cả nhà, hè nào cũng phải đi du lịch mới thỏa mãn, cách nói chuyện thì trẻ con, chỉ khi nào đứng trước mặt đối tác thì bà mới nghiêm túc được.

Bố cô thì yêu mẹ, nghe lời mẹ quá đáng. Ông lúc nào cũng dung túng cho tính cách trẻ con của bà. Một tình yêu đẹp thì dù có qua bao nhiêu năm vẫn giữ được nhiệt độ. Như bố mẹ Nhật Linh chẳng hạn. Nhật Linh luôn cảm thấy, cô thật ra rất may mắn khi được sinh ra trong gia đình này.

.....

Công viên trung tâm náo nhiệt những ngày cuối tuần. Đi đến đâu cũng toàn người là người. Rộn rảng và ồn ã. Ngày hôm nay sẽ rất vui vẻ, nếu như chuyện đó không xảy ra, nếu như tai nạn thảm khốc đó không xảy ra. Nhật Linh luôn cảm thấy, ông trời rất tàn nhẫn, luôn cướp đi hạnh phúc của cô ngay trong khoảng khắc cô hạnh phúc nhất. Cô từng cười đùa rằng:” Có chẳng rằng mấy ông thần nào đó đang ghen tị với cô nên mới như vậy?” Nhưng mà, khi tai nạn xảy ra, cô không thể cười được nữa.

Sự việc xảy ra rất nhanh, có khi chỉ là một cái chớp mắt nhưng thứ mà cô mất đi thì mãi mãi không lấy lại được.

Lúc đó, Nhật Linh đứng trước quán kem, dựa vào cửa kính chờ mẹ mua kem mang ra. Cô đeo tai nghe, lẩm nhẩm hát theo lời bài hát, tâm trạng vô cùng vui vẻ mà không để ý rằng con ốc ở trên tấm biển quảng cáo đã rơi ra. Không ai chú ý, cũng không ai để tâm, chỉ là một con ốc nhỏ, rơi xuống sẽ lăn đi mất, tấm biển kia nhìn vẻ ngoài thì vẫn chắc chắn như không có chuyện gì xảy ra. Mẹ Nhật Linh bước ra từ cửa hàng kem,

trong tay cầm hai cái kem, một của cô, một của bà. Bà cười tươi đưa cho cô cây kem socola mà cô thích nhất. Bà bóc cây kem của mình, không biết ma xui quỷ kiến gì mà ngẩng đầu nhìn lên trời. Trời hôm đó đang sáng trong bỗng nhiên xám xịt lại, đen ngòm với những đám mây đen kéo đến. Sắp mưa. Một cơn gió lớn thổi đến, vừa lúc đó, bà cũng đã nhìn thấy tấm biển đang trong tình trạng nguy hiểm kia. Bà hốt hoảng đẩy Nhật Linh ra khỏi chỗ nguy hiểm.

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên. Nhật Linh đang ăn kem ngon lành bỗng nhiên bị mẹ mình đẩy ra thì không hiểu chuyện gì, ngã nhào trên đất, cây kem cũng bị văng ra xa. Cũng chính lúc đó, cô nghe thấy một tiếng động như long trời lở đất ấy. Nhật Linh bàng hoàng quay mặt lại, cảm thấy có một giọt nước ấm nóng bắn lên mặt. Cô thấy... trước mắt là một đám hoang tàn đổ nát. Nhật Linh đưa tay lên má quệt xuống vết nước. Nhưng mà... cô thấy cái gì thế này? Một màu đỏ au như máu, nhòe cả tay cô. Còn cả mùi tanh phảng phất trong không khí. Nhật Linh nhìn được, mẹ cô đang nằm dưới tấm biển quảng cáo, từ vai trở lên lộ ra ngoài, mắt mở to đầy kinh hoàng. Phía dưới...

Nhật Linh run rẩy bò đến chỗ đó, chạm tay lên mặt bà. Vẫn còn hơi ấm mà. Mẹ cô... chẳng động dậy gì cả. Mẹ cô cũng không nói. Bà chỉ mở to mắt, như muốn nhìn thấu cô. Máu leng lắt khắp mặt đất. Máu tràn khắp nơi. Máu thấm ướt áo mẹ cô. Máu làm ướt cả bộ váy trắng cô đang mặc. Nhật Linh không tin vào mắt mình, cô không thể tin nổi mình đang nhìn thấy cái gì. Cô ra sức bấu tay mình, chỉ mong sự việc kinh hoàng này chỉ là một giấc mơ. Nhưng, mặc cho cô bấu đến bật máu, Nhật Linh vẫn chỉ cảm nhận được sự trống rỗng trong lòng mình. Nước mắt không biết trào ra từ bao giờ, hòa vào máu trên mặt cô, đỏ au, đáng thương đến động lòng. Nhật Linh không bấu tay mình nữa, cô lay mẹ mình:

- Mẹ, mẹ đang làm gì thế? Chúng ta còn phải đi chơi mà. Mẹ dậy đi. Mẹ, sao mẹ lại mở to mắt ra như vậy mà không nói gì? Mẹ chẳng duyên chút nào. Mẹ... mẹ trả lời con đi mà... Mẹ... - Cô cứ vừa khóc vừa nói như vậy. Giọng nói run run đến mức chữ rõ chữ không.

Xung quanh ồn ào đầy tiếng người, nhưng mà Nhật Linh chẳng nghe gì cả, cô thấy những hình ảnh mẹ mình cứ chạy loạn trong đầu mình, không rõ thứ tự. Lúc cô còn bé, lúc mẹ cô đánh mắng cô, lúc cô cãi lại mẹ, lúc mẹ nấu ăn trong bếp, lúc mẹ vui đùa với cô...

Một cơn đau thắt dội lên từ tim, Nhật Linh hét lên một tiếng rồi ngất đi, ngay chính chỗ đó.

Bố cô vừa chạy đến, kinh hoàng đến mức không nói thành lời.

5. Chương 5

Nhật Linh tỉnh lại trong bệnh viện. Mở mắt ra là cái màu trắng đến lóa mắt và cái mùi thuốc sát trùng nồng đượm sặc thẳng vào mũi. Cô yếu ớt mở mắt ra, cố gắng nhìn quanh phòng. Trên đầu giường, một bình nước truyền dịch đang nhỏ từng giọt chậm rãi. Nước như thể tràn qua mạch máu, làm cô có thể cảm nhận rõ rệt cảm giác lạnh lạnh ở trong cánh tay.

- Em tỉnh rồi à?

Một giọng nói ấm áp vang lên. Hoàng đẩy cửa bước vào, vội vàng đến bên giường và ngồi xuống. Anh xót xa nhìn cô em gái nhỏ đang ngày càng gầy và xanh xao hơn. Nhìn cô xem, yếu ớt mỏng manh như thể là một bong bóng nhỏ vậy, nếu không cẩn thận có thể vỡ bất cứ lúc nào.

- Mẹ... đâu anh?... Mẹ sao... rồi? Em... muốn... - Nhật Linh nói không rõ tiếng, khó khăn lắm mới nói trọn vẹn được câu.

Hoàng ngăn cô lại, không cho cô nói nữa. Anh bậm môi, quyết định nói sự thật. Khoảng khắc khi anh biết mọi việc, anh đã bàng hoàng đến mức nào. Nhưng là con trai trưởng trong nhà, anh biết, và anh hiểu, mình phải là người mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Việc ở nhà bố anh lo liệu, anh vào viện chăm sóc Linh. Anh đã nghĩ biết bao lâu, có nên nói cho cô không? Hay nên giả vờ rằng đó chỉ là một giấc mơ. Nhưng, cuối cùng,

anh vẫn chọn sẽ nói cho cô hết. Anh biết, với tính cách của Nhật Linh, khi cô nhận ra mình đã bị dối, chắc chắn cô sẽ còn tự thu mình, tự dày vò mình nhiều hơn.

- Nghe anh nói này. Em bình tĩnh. Đây không phải lỗi của em, không phải do bất cứ ai cả. Không ai muốn chuyện này xảy ra hết, em hiểu không? Mẹ... mất rồi... - Hoàng khó khăn buông ra câu cuối cùng.

Nhật Linh mở to đôi mắt. Hóa ra, đó không phải là mơ. Hóa ra, sự thật chính là như thế. Hóa ra... người gần bó với cô từng ấy năm, người mang nặng đẻ đau cô chín tháng mười ngày, người chăm sóc, dưỡng dục cô ngần ấy thời gian... đã rời bỏ cô mà đi rồi. Nhật Linh tự hỏi, nếu như, cô không đi đến công viên đó, nếu như, cô nhận ra được trước tai nạn đó, nếu như, nếu như... thì mọi chuyện sẽ không như vậy? Một giọt nước ấm nóng trào ra từ khóe mắt, lăn xuống cái gối trắng tinh. Nhật Linh khóc.

- Không sao, không sao mà, không phải lỗi của em. Không phải... - Hoàng nắm tay Nhật Linh, siết chặt, mong muốn truyền cho cô chút hơi ấm của anh, mong muốn bao bọc cô, nhưng anh không biết rằng, giọng mình đã như lạc hẳn đi, bàn tay cũng run lên.

- Em muốn nhìn mẹ lần cuối. - Nhật Linh vắt tay lên trán, che đi đôi mắt đã đỏ lên, môi run run bật ra từng tiếng.

.....

Nhật Linh khoác hờ cái áo khoác của anh trai, tay nắm chặt vào áo, mắt nhìn chăm chăm di ảnh của mẹ. Trên ảnh, mẹ cô vẫn đẹp như thế, cười vẫn hiền như thế, ánh mắt vẫn dịu dàng như thế. Nhưng mà sao... vô hồn quá. Nhật Linh nhắm mắt lại, một lần nữa cố gắng tìm kiếm giọng nói của mẹ, tìm kiếm vòng tay của mẹ ôm cô mỗi khi cô khó ngủ, tìm kiếm tiếng hát ru ngọt ngào của mẹ thuở nhỏ. Bây giờ, đâu hết rồi? Mọi thứ đâu hết rồi?

Cô đi vào trong nhà, đến chỗ quan tài của mẹ ở giữa phòng, nói:

- Bố, mở nắp được không? Con xin đó...

Bố cô lúc đầu thấy cô vào nhà thì mắng Hoàng té tát, bảo sao lại để em đến chỗ này, ảnh hưởng đến em. Mắng một thôi một hồi, ông cũng không nói nữa. Ông biết, khi còn sống, người vợ ông thương yêu nhất là Nhật Linh, gần bó nhất, chiều chuộng nhất cũng là Nhật Linh. Đương nhiên, giờ bà đi rồi, người đau lòng nhất có ai khác ngoài con gái ông - Nhật Linh. Ông bảo người mở nắp quan tài ra. Bên trong, mẹ cô nằm đó, nhắm nghiền mắt như đang ngủ. Nét mặt thanh khiết cao quý như một nữ thần. Nhật Linh đưa tay ra, bàn tay nho nhỏ chạm vào khuôn mặt đã lạnh băng của mẹ cô. Lạnh. Lạnh quá.

- Mẹ ơi, mẹ nghe thấy con nói gì không? Con xin lỗi, khi mẹ còn sống nhiều lần con đã hỗn láo với mẹ, con nhiều lần đã không nghe lời mẹ, không chịu học tập chăm chỉ. Con hứa, con sẽ cố học thật tốt, học hết sức mình, con sẽ sống thật tốt, sẽ sống thật vui. Con vẫn chưa nói với mẹ, con yêu mẹ nhiều lắm. Mẹ có nghe không mẹ? Mẹ vẫn ngủ à? Không sao hết, mẹ cứ ngủ đi. Trước kia mẹ hát ru con rồi, giờ con hát ru mẹ nhé. Mẹ nghe con nha mẹ....

Rồi, cô bắt đầu hát. Giọng hát chậm rãi, trong trẻo vang khắp phòng. Những người đứng đó cũng không kìm được nước mắt, bùm miệng mặc cho nước mắt chảy ra. Nhật Linh không để tâm, cô cũng không khóc. Mẹ bảo, dù mẹ có ra sao, mẹ vẫn muốn cô là người cười tươi nhất. Nhật Linh cười. Nhưng cô cũng chẳng kìm được từ hai hốc mắt chảy ra dòng nước trong suốt mằn mặn. Không, đó chỉ là nước muối thôi, là nước muối thôi mà. Nhật Linh đưa tay quệt nước trên mặt, tiếp tục bài ca của mình.

Thịch....

Một cơn đau kéo đến, bóp nghẹt lấy trái tim. Đau. Đau như thể không thể thở nổi. Nhật Linh ngất đi, ngay bên quan tài của mẹ. Hoàng vội vàng đỡ lấy em. Cả nhà nhốn nháo.

.....

Nhật Linh mở mắt. Vẫn là cái màu trắng đáng ghét đó. Cô nghe có tiếng hét của anh trai mình ngoài cửa.

- Bác sĩ, cứu nó đi. Bao nhiêu tiền cũng được. Làm ơn, nó không thể kết thúc thế được. Nếu cần thiết, cứ lấy tim tôi là được.

Chuyện gì thế? Anh trai cô đang nói cái quái gì vậy? Cô lại nghe thấy tiếng bác sĩ khe khẽ:

- Xin lỗi, chúng tôi không thể làm gì. Cả nhà nên chuẩn bị tâm lý.
- Bác sĩ, bác sĩ, làm ơn...

Cô cười nhẹ. Cuối cùng cũng đến rồi. Thời gian của cô hết rồi à? Cũng phải, dạo này hay lên cơn đau như thế. Duy trì đến bây giờ cũng là tốt lắm rồi. Có phải nếu cô đi rồi, cô sẽ lại được gặp lại mẹ cô hay không? Có phải... khi cô đi rồi, Tường Vi và Tử Đằng sẽ đỡ chướng mắt cô không?

Cạch...

Tiếng cửa mở vang lên. Nhật Linh vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Hoàng bước vào phòng, ánh mắt sụp xuống như không còn thần sắc. Anh lấy cái ghế, ngồi bên giường Nhật Linh. Ánh mắt như muốn thu hết hình bóng của cô vào mắt mình, in đậm hình ảnh cô em gái nhỏ vào tâm trí. Anh thương cô lắm. Nhưng anh biết làm sao? Nếu có thể, anh muốn chia sẻ trái tim này cho cô, để cô đỡ ngày ngày vật lộn với thuốc và cơn đau. Ngày nào cũng thấy cô ôm lấy ngực trái mà mồ hôi lạnh chảy ướt trán, anh xót lắm chứ. Mẹ vừa mất, em gái anh sắp đối mặt với sợi dây sinh tử mong manh thế. Anh và bố anh làm sao chịu nổi. Nhật Linh chớp mắt nhìn anh, cô giả vờ như vừa thức dậy.

- Anh.
- Ừ.
- Anh có chuyện gì à? Nhìn anh buồn quá.
- Bác sĩ nói em sắp phải phẫu thuật. Cố lên, tỉ lệ là 80% cơ mà. – Hoàng cười, nói thẳng vào vấn đề. Thực ra, với tình trạng của Linh, 20% sống sót cũng là một vấn đề lớn rồi, làm sao có thể lên đến 80? Anh biết, nhưng anh vẫn nói dối, như vừa muốn an ủi em, vừa muốn tự lừa dối chính mình. – Sẽ không đau đâu. Anh hứa. Em khỏe rồi, nhà mình sẽ lại vui vẻ như trước. Được không?
- ... - Nhật Linh im lặng. một lúc sau, cô nói. – Em mượn điện thoại.

Hoàng hơi bất ngờ trước thái độ bình tĩnh của Linh, anh rút điện thoại đưa cho cô. Linh mỉm cười, nhờ anh đỡ ngồi dậy rồi bảo anh ra ngoài. Hoàng chiều theo ý cô, ra ngoài đóng cửa lại.

Nhật Linh bấm bấm điện thoại. Số điện thoại mà cô đã nhớ như in. Áp lên tai, cô nghe được tiếng nhạc chuông điện thoại vui nhộn. Nhật Linh khẽ cười.

- Alô. – Tường Vi nhắc máy.
- Vi à? Tao đây.
- Nhật Linh? Sao? Rảnh rồi gọi cho tao cơ à? Nhà mày tưởng phải bận rộn lắm chứ? - Tường Vi cười nhạo.
- Ừm, giờ đỡ rồi. Nghe tao nói được không? Tao xin mày hai phút thôi, không phiền mày nhiều đâu.

Đầu dây bên kia im lặng. Linh hiểu, Tường Vi đã chấp nhận yêu cầu của cô. Linh nói, cố giữ giọng mình bình thường nhất có thể:

- Tao xin lỗi, thời gian qua tao đã không phải với mày. Tao không muốn cãi nhau với mày đâu. Thật đấy. Tao muốn chúng ta lại như xưa, được không? Người ta nghĩ tao như nào cũng được, giả tạo cũng chẳng sao, bản tính cũng chẳng hề gì, nhưng mà tụi mày thì không được. Không phải chúng ta là chị em tốt sao? Tao biết mày ghét tao, tao cũng hiểu mày không muốn tao gần Tử Đằng. Tao sẽ... - Cơn đau đó lại ập đến. Không được, không phải lúc này. Nhật Linh túm chặt bên ngực trái, cố kìm nén cơn đau. – Tao xin lỗi... Nói với mọi người, tao yêu mọi người rất nhiều. Tao... được làm bạn với mày chính là không hối tiếc... Tường Vi, Tử Đằng... thực ra... tao vẫn luôn...

Nhật Linh ngã ra giường, điện thoại trong tay rơi xuống đất. Hoàng bên ngoài cửa nghe thấy tiếng động của vật rơi xuống, thầm nghĩ không ổn rồi. Anh chạy nhanh vào phòng, hét lớn gọi bác sĩ. Nhật Linh cắn chặt môi. Anh, bố... con yêu mọi người. Nếu có kiếp sau, mình vẫn sẽ là gia đình, có được không? Mọi thứ trước mắt... tối sầm...

.....

Tiếng kèn trống đám ma thê lương lại một lần nữa vang lên trong căn nhà vốn là một căn nhà hạnh phúc đầy ấm áp. Một gia đình bốn người vui vẻ, giờ chỉ còn lại hai. Trên di ảnh, một cô bé xinh xắn với nụ cười tỏa nắng. Nụ cười đó, từng làm người ta ấm lòng. Giờ nó lại làm người nhìn thất ruột, cảm thương cho một cô bé ngoan ngoãn, đáng yêu đã rời bỏ cuộc đời quá sớm.

Không ai để ý, trên góc nhà, có một bóng trắng mờ ảo như hòa vào khói hương.

- Đi thôi, cô còn vương vấn cái gì chứ? – Một giọng nói lạnh lạnh vang lên ở khoảng không. Không ai biết, ở đó còn một người nữa, một người con trai mặc đồ đen.

- Em, chờ em một chút có được không?

Bảo Khánh nhướn mày. Linh hồn này thật phiền phức. Nhưng Diêm Đế đã nói không được làm thương tổn cô ta. Con nhỏ này thì có gì hay ho cơ chứ?

Dưới phòng, có rất nhiều người đến dự tang lễ của Nhật Linh. Cô đưa mắt tìm kiếm. Từ ngoài cửa, Tường Vi với bộ đồ màu đen đi vào, đứng trước di ảnh của cô, ánh mắt thâm trầm không biết đang nghĩ cái gì. Một lúc sau, Tường Vi cúi đầu, đi ra cửa nhưng lại bị Hoàng chặn lại. Anh gọi cô ra một chỗ:

- Anh tìm thấy cái này khi dọn phòng Nhật Linh. Anh nghĩ cần đưa nó cho em. – Hoàng lấy ra một quyển sổ nhỏ nhưng dày cộm, đưa cho Tường Vi.

Vi ngạc nhiên nhìn anh, cô hơi cười:

- Anh không biết em và nó cãi nhau à mà đưa cho em thứ này?

- Sao lại không biết được chứ? Nó là em gái anh, Gần như nó nghĩ gì anh đều biết, làm sao chuyện lớn như này anh lại không nhận ra?

Đúng lúc đó, có người gọi anh. Anh gật đầu, quay sang cầm lấy tay Tường Vi, đặt quyển sổ vào:

- Thế nhé, anh vào đây.

Tường Vi nhìn theo bóng anh đi vào, lại nhìn quyển sổ trong tay mình. Nghĩ thế nào, nhỏ vẫn mở ra đọc. Đây là... nhật kí của Nhật Linh. Từng câu, từng chữ trong đó đều như chất chứa tâm tình của cô. Có những kỉ niệm lúc ba người mới gặp nhau, rồi giận nhau, rồi lại làm lành. Có những suy nghĩ của cô về Tường Vi và Tử Đằng. Có cả những lần hờn dỗi, có niềm vui, có nỗi buồn, có tiếng cười, có nước mắt. Trang cuối cùng, dòng chữ cuối cùng Linh viết:” Thực ra, vẫn luôn mong muốn như ngày nhỏ, không âu lo, không muộn phiền, không có thứ tình cảm vượt biên, không toan tính. Sống cứ sống hết mình mà thôi. Vẫn biết, sẽ mãi mãi không bao giờ có thể trở lại.”

Tường Vi im lặng. Một lúc sau, cô gấp lại quyển nhật kí, cười nhạt:

- Nhảm nhí.

Quyển nhật kí rời tay Tường Vi, hạ cánh xuống thùng rác phía sau. Tường Vi không nhìn lại, đi thẳng.

Nhật Linh vẫn dõi theo bước chân của Tường Vi thấy hành động đó thì vai run lên khe khẽ. Tường Vi, đúng là sẽ không tha thứ cho cô thật, nhỏ vẫn ghét cô như vậy. Ngốc nghếch, cô là đang hoang tưởng cái gì chứ?

- Xong rồi, đi thôi. – Nhật Linh nói, nhẹ nhàng, không nhận ra nỗi tâm tình của cô lúc này.

Bảo Khánh tắc lưỡi. Con người đúng là khó hiểu.

.....

Công viên buổi tối vắng vẻ. Thỉnh thoảng, có vài người già đang ngồi ghế đá nói chuyện, vài cặp tình nhân dắt tay nhau tản bộ. Không ai biết, cũng chẳng ai quan tâm đến một bóng dáng hiu quạnh nhỏ bé đang tự động làm nhạt mình, để mặc mình chìm vào bóng tối nơi góc công viên. Bóng tối, chính là thứ che giấu bản thân mình tốt nhất. Tường Vi đứng trong công viên bên cạnh hồ, tay dựa vào thanh chắn, bộ đồ đen

chưa kịp thay ra. Gió thổi đến làm mái tóc của nhỏ tung bay. Một giọt nước tràn xuống từ má. Tường Vi đang khóc. Nhỏ khóc. Vì việc gì? Nuối tiếc? Đau lòng? Hay là... hối hận?

.....

Chiều hoàng hôn nhạt nắng, những chú chim sẻ riu rít gọi nhau về tổ. Bóng cây rợp kín góc sân trường tiểu học.

Tử Đằng ngồi trên lan can tầng hai trường, tai đeo tai nghe, mắt nhìn về một hướng. Lớp 4A5, đó chính là lớp học mà họ đã gặp nhau, quen nhau, kết bạn, nơi khởi đầu tất cả. Tử Đằng im lặng, trong tay nắm chặt một cái móc điện thoại. Vật đó... chính là thứ cuối cùng Nhật Linh để lại. Móc điện thoại, liệu có móc được tình bạn đã vỡ tan?

[The end]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-thien-than-khoc>